

ВЪЛНАТА ОТ „БЕЖАНЦИ” ПРЕЗ БАЛКАНИТЕ КЪМ ЦЕНТЪРА НА ЕВРОПА: ЦИВИЛИЗАЦИОННА ЗАПЛАХА И РИСК ЗА БЪЛГАРИЯ

Смяна на парадигмите в националната политика
и държавното управление

проф. Михаил Мирчев

София, Март 2016

Студия по доклад пред Конференция от 24 ноември 2015

Ключовите думи в моята тема са „нация” и „национална идентичност”.

Визирам българската нация и българската национална идентичност, които днес са под **ЧЕТВОРНА ЗАПЛАХА**:

Първо, от **мултикултуралните идеологеми** на внесената от Запад глобализационна политика в България, от 1990 до сега. Те систематично и с нарастваща практическа ефективност, особено през последните две 2014 и 2015 години, разтварят и обезличават националната ни традиция. Нихилистично обругават националното ни достойнство и историческа традиция. Отнемат ни и ни отказват от културния и морален код на православието, както и от по-стари български културни традиции. Променят учебниците и подменят историята ни. Смазват ни психически, като ни внушават, че сме комплексари, доколкото сме били „дребни и периферни, бедни и нещастни”, макар и наследници на предишните „велика история и българи, силна държава и културно лидерство, войнски победи и международен респект”.

Мултикултурализмът е по същество **„светска религия” на еднополюсната Глобализация**. Както всяка религия, особено във фанатизираните ѝ форми и степени, мултикултурализмът бива използван за промиване на мозъци и връщане към ирационалност сред гражданската маса, за подхлъзване към страхливо поданничество и безропотност пред силните и богатите, пред бруталните и алчно-амбициозните във властта;

Второ, от 27-годишната **турска пълзяща инвазия в България** и над българите – превземаща и обезродяваща, унизяваща и изтласкваща, примитивизираща и ислямизираща. Съгласно **„онтологичната матрица”** на НеоОсманизма, в мащабността на **„стратегическата дълбочина”** при опита за реставриране на Османската империя на Балканите.

Всичко това е ясно подсказано и заявено още в средата на 90-те години (Тургут Йозал, Сюлейман Демирел, Исмаил Джем, Реджеп Ердоган).¹ Открито провеждана политика е от страна на Турция срещу суверенитета и интегритета на съседна България – след 2002 г., след възцаряването на Реджеп Ердоган и Ахмет Давутоглу.² Ескалирала до открит про-турски сепаратизъм през 2014-2016 г. Доведена до пряка военна и бежанска заплаха от Анкара срещу България, до картографираните претенции за превземане и отнемане на територии от България, до формирането на две нови сепаратистки турски партии в България, на пряко подчинение от Анкара;

Трето, от **демографската криза**, която екстремно бе разгърната след 1996-7 години, не бе предотвратена през 2004-5 години, бе отново стимулирана след 2009 и особено след 2015 година.

Става дума на демографската криза в България и на българската нация, която привидно прилича на общоевропейската демографска криза със ниска и недостатъчна раждаемост. Но реално нашата е далеч **по-злокачествена спрямо статистическите и гражданските норми на кризата** в другите европейски страни. Два пъти е по-ускорена. С много по-силни ерозиращи фактори.

Има формата на **демографско разцепване** на гражданския състав на обществото. От едната страна е ускорено набъбващата част на гето-изолираните, трудово-изключените, малограмотните и примитивните, социално-девиантните, политико-сегрегирани общности и малцинства. От другата страна е частта от населението, която е социално и национално интегрирана, образована и производителна, трудово и професионално ангажирана, милееща за България и културната ѝ традиция. Дистанцията между тези две части от населението се увеличава. Проявите на гражданска несъвместимост зачестяват. Изборните колизии между тях вече стават нетърпими. Алтернативността между тях от битово и културно равнище вече се пренася в центъра на политическото равнище и действието на основни държавни институции.

Демографската криза в България вече 20 години има статистически и качествени характеристики на **демографска и народностна катастрофа**. Ерозираща цивилизоваността в България, обезсилваща икономиката и работната ѝ сила, с нарастващ денационализиран процент от населението. Така България е избутвана и се приближава към колапс. В качеството си на национална и суверенна държава, способна да отстоява своята цялост и интереси.

Четвърто, от огромната **потенциална вълна от ислямска имиграция** към и през България, която още веднъж екстремно усилва ефектите от катастрофалната демографска криза. Незаконна и агресивно настаняваща се, ислямистка арабско-негърска имиграция. **Цивилизационно несъвместима** с характера и културния модел на България и Европа.

Несъвместима в две основни измерения: (1) идващите мигранти и бежанци, в огромното си множество, **цивилизационно са изостанали с цели епохи**. От гл.т. на образованост и функционални умения не само за работа и производителност, но и общо за живеене чрез съвременни институции; (2) идващите са **запечатани в ирационализма на една интровертна и склонна към фанатизиране религия**, която прави хората културно непригодни за интегриране в европейската културна среда на XXI век – с нейния рационализъм и институционализиране, с освободеността и индивидуализираността на хората, еманципираността на жените и девойките, дареността на децата с обществени права още от ранна възраст.

При това не само несъвместимост, но и **агресивност към приемащите народи, институции и държави**. В началото на 2016 вече почти официално бе признато, че става дума за **нашественическа ислямска вълна**, прикривана под благовидната форма на **уж „бежанци”, търсеци закрила**.

Започва да си пробива път и осъзнаването, че става дума за **острие в хибридна война срещу Европа**. Замислена и организирана вероятно откъм глобалния имперски център. Той вместо да вижда в Европа своя основен партньор и съюзник, в последната

фаза от своята икономическа и политическа криза вижда в Европа преди всичко богат източник за източване на ресурси, както и потенциална заплаха за изместване от позицията на цивилизационен лидер.³

Става дума за човешка имигрантска вълна, спекулираща с хуманизма на европейската цивилизация. Злоупотребяваща с фондовете и механизмите за социално подпомагане и нормите за благотворителност. Издевателстваща чрез принципите за културна и религиозна толерантност в Европа. Възползваща се от отворените граници и принципа за „право на достъп“, постановени чрез Лисабонския договор на ЕС от 2007 г.⁴

* * *

По същество и като все по-гореща практическа реалност това са **ЧЕТИРИ ЗАПЛАХИ** към българите, над българската нация, срещу стабилността и целостта на българската държава. Тези четири заплахи, в комбинацията си, **взаимно усилват** своята енергия и практически разширяват своята разрушителност.

Мултикултурализмът дава идеологията и идеологемите, които СКОВАВАТ мисленето и публичното говорене.

Те очертават **полето на позволеното и границата към цензурираното**, сковават смелостта да говорим за българския народ и традиция като за ценност.⁵ Те парализират или стигматизират всяка проява на национално достойнство и гордост от българската и православната ни принадлежност. Те стимулират всякакви форми на про-западен снобизъм и анти-български нихилизъм, на българо-фобии и отказ от своята националност.

Снобизмът и нихилизмът вървят заедно, като две страни на една монета. Взаимно се подхранват, взаимно се подразбират. Нихилизмът към своите прави хората сноби и чуждопоклонници. От своя страна снобизмът кара хората да снижават своята самооценка и да се притесняват и дори срамуват от своята идентичност. Накрая тази емоционално-ценностна нагласа и самооценки логично **кристализират в българо-фобия**, идеологически се изговарят като българо-фобия – търсеща и намираща анти-български аргументи, самонадъхваща се чрез снобско възхваляване и апологетика към други култури и народи.

Най-близкият хоризонт на този самоотричащ нихилизъм е, че видите ли сега в 2016 г. сме **най-бедната и провинциална, най-мафиотизирана и изоставаща, най-нискообразована** и едва ли не малограмотна страна в ЕС. Страна и нация не само с **панически разселващ се** по Света народ, но и с **обезлюдявана държавна** територия. И за капак, че сме европейска нация, която сама предава себе си на традиционни си малцинства, които се отличават с масова малограмотност и цивилизационна изостаналост.

И всичко това се обяснява публично, струи от всички основни медии, натрапва се на общественото мнение като безвъпросна истина и свършен факт. **Сякаш е даденост, от която няма измъкване** – защото видите ли „ние сме си такава“ и в този смисъл „сами сме си виновни“. Сякаш всички тези деградиращи процеси в България не са **смазващ резултат от 25-годишно „обществено и социално инженерство“**, което ни бе наложено от господарите в Новия световен ред след 1991 г.

По-отдалеченият хоризонт е от преди 27 години, визира се онзи така нар. „**мрачен период на 45 години комунистическа диктатура**”. Пропагандата визира „комунизмът” до 1989 г., който уж е съсипвал и все още съсипва европейската цивилизована България.

Това бе основният идеологически рефрен на Прехода през 90-те години. Тогава формулата бе: „щом си *демократ*, значи си яростен *антикомунист*”. От 2001 г. това идеологическо поляризиране малко позатихна, обществото започна да се успокоява, започна да се обръща към прагматизма на модернизацията в България, съгласно икономически и социални стандарти на Западна Европа. За жалост, преди парламентарните избори през 2005 г. СДС, тогава изпаднала в рейтингова безпомощност и приближаваща изборна катастрофа, се опита да върне поляризиращата формула: „*ужасни и грозни комунисти*” срещу „*прекрасни и умни демократи*” – омраза вместо разум и прагматични политики; изгаряща мостове идеология, вместо формулиране на общ национален интерес и съответна национална доктрина.

През Юни 2005 г. СДС не успяха да вземат власт, получиха унижително нисък процент, за втори път бяха избутани от НДСВ. Но тогава СДС (водена от Надежда Михайлова-Нейнски) успяха да **прекършат започналия крехък обществен процеса на историческо помирение** – между комунисти и фашисти в България, по подобие на Испания. Помирение, което е толкова необходимо, за да може икономиката да се деполитизира и заработи на високи обороти. За да може политиката да се освободи от призраците на взаимните жертви и репресии. И така освободена политиката и политиците да са в състояние да **изведат общонационални интереси и съответни прагматични общи цели**, стоящи над партийните борби и политическите клевети. И така да са в състояние поне частично да устояват срещу насъскващи външни намеси.

След 2014 г. отново ни вторачиха в **някакви неясни „евро-атлантически ценности”**, вместо да се дебатира прагматично за **интересите на националната икономика, жизнеността на нацията и силата на държавата ни**. Върнаха ни към претегляне на чии са по-големите вини и престъпления, извършени от „комунисти” или от „фашисти” преди 50-70 години – за да нямаме енергия днес за обществена модернизация и защитаване на демокрацията, нито за грижа за културата и образоваността на младите поколения, нито за да не се примиряваме с изтичането на мозъци и специалисти, на младост и енергия от България.

От 2009 г. Борисов и ГЕРБ подеха това мрачно обръщане назад, но все пак умерено до падането си от власт през Март 2013. После се развихри пропагандната вакханалия срещу „*комунистите*, които били виновни за всичко” – за всички неуспехи и поразии на Прехода и далеч след него, за световната криза и пораженията ѝ у нас, за мафиотизирането на властта и огромния държавен дълг, който ГЕРБ удвои само за 2 години.

Фиксацията в антикомунизма бе идейно знаме на протестите от Юни 2013 до Юли 2014 срещу правителството на Орешарски. Свалиха го. Избраха новия сегашен 43-ти парламент (Октомври 2014). Вкараха в парламента 5 реваншистки десни партии като Реформаторски блок. Дадоха им ключовите министерства на здравеопазването и образованието, на отбраната и икономиката.

Десни реваншистки партии на власт, зад гърба на „силната фигура” Борисов. Всички те като политически джуджета, вече катастрофирали в политиката. Но с огромни амбиции за власт и пари. Колкото по-малки и катастрофирали, толкова по-озлобени и безпаметно идеологизирани. И ето, вече втора година на власт Реформаторският блок върви напред чрез „*евро-атлантически ценности*” и „*пещерен антикомунизъм*”. Това е тяхното основно

острие в ежедневната депресираща телевизионна анти-пропаганда. ГЕРБ им пригласят. Патриотичният фронт – също. Другите политически сили или гузно премълчават, или реагират плахо и изоставачо, и не успяват да стопират тази **идеологизирана вакханалия**.

Най-отдалеченият хоризонт на самоотричащия и комплексарски nihilизъм е темата за „**турското робство**”, от преди 138 години. Виждате как в началото на 2016 г. тази тема бе провокирана и вкарана в пропаганден оборот. **Провокацията стана на ценностно равнище** – чрез новите учебници, изваждане и разместване на ключови български автори, с още по-фундаменталните им за българската национална и патриотична идентичност произведения.

По всички медии бе развихрена истерия: Били ли сме роби или не? Имало ли е робство, господство, или просто благоприлично съжителство? Османската империя била ли е нещо злокобно за българите или ни е дарила с благата на цивилизацията?

И така, увлечени в такива спорове и емоции, някак закъсняло усетихме **набъбването на про-турски сепаратизъм** в лицето на ДПС и Лютви Местан, на ислямисткото Мюфтийство, на пряката намеса от Анкара в държавните решения тук, в България. Това също е провокация. Но вече е **провокация на държавно равнище**, в условията на геостратегическа война.

* * *

Именно този вече открит про-турски сепаратизъм увенчава 25-годишната **ТУРСКА ПЪЛЗЯЩА ИНВАЗИЯ в България и над българите**. Неосманска инвазия като идеология на турската политика в разбираната от тях „стратегическа дълбочина”. Тази дълбочина визира цялата сегашна България.

Вече не се задоволяват с една турска партия в България – ДПС, над която да имат влияние. Искат още 2 турски партии, които да са на пряко подчинение и с финансиране от Анкара (НПСД и ДОСТ). Искат българският президент да бъде избран от тях, чрез решаващата квота на контролирания турски и цигански електорат в България, както и сред емигрантските общности. Искат техни ислямистки фондации като ТИКА да работят официално тук, при това под защитата и покровителството на българската държава.⁶

Вече не се задоволяват с доминиране на турски капитали и фирми в така нар. „смесени райони” в България. Искат откровен монопол в секторите на медиите, на енергетиката, на минералните води, на минната промишленост, на тютюнопроизводството и др. Монопол със съответното подчиняване на местните и централните държавни власти, от една страна и от друга – със съответно връщане към феодални форми на зависимост във все повече селища и райони.

Вече не се задоволяват с наводняване на телевизиите и книжарниците в България с турски филми и книги, с протурска пропаганда чрез филми и книги. Вече искат пряко да овладеят Министерството на образованието и Министерството на културата, за да подменят автори и произведения в учебниците, за да изваждат българската история от учебниците по история и география, за да върнат стотици музеи отново към джамии, за да се строят паметници на поробители. Вече не искат само новини на турски език в БНТ. Искат свои телевизии на турски и за турци. Вече не искат само да се изучава турски език в училищата. Искат ислямски турски училища, извън контрола на държавата. Вече не искат свободи и права на „турско малцинство” в България. Искат териториална автономия

на общини и райони с уж турско население, което било част не от българската, а от турската нация в съседна Турция.⁷

* * *

Мултикултурализмът позволява всичко това. Провокира искания за всичко това. Оправдава и провокира ескалация на претенции към всичко това.

Мултикултурализмът стигматизира исконни понятия като „патриотизъм” – той бил нещо остаряло и задължително водещо до ксенофобски национализъм. Стигматизира понятия като „национализъм” – той пък бил единствено и само фашизъм и агресивен ксенофобски расизъм. Стигматизира понятия и висши ценности като Родина и Отечество – те пък били „натоварени с *негативна конотация*” и затова ги изваждат от учебниците. Обяснението е, за да не дразнят в България някакви „българи с паспорт”, които обаче не се считали за „българи по дух и идентичност”.

Мултикултурализмът парира българската нация, нейното историко-културно ядро, свободата му да отстоява своите права и доминираща позиция. Парира и формите на съответен държавен про-български протекционизъм – търговски и финансов, бизнес и корпоративен, медиен и информационен, културен и образователен, религиозен и ценностен, административен и електорален.

Малцинствата стават привилегировани. Така на практика малцинствата, които се обявяват, че са диаспори на други и чужди нации, стават **легализирана пета колона** на чужди и враждебни интереси на нашата територия и в юрисдикцията на уж националната ни държава.

Става дума преди всичко за така нар. **„турско национално малцинство” в България**. В него се мобилизират не само хората и общностите с турско самосъзнание, но се притеглят все по-успешно и големи части от циганите мюсюлмани, все по-агресивно над половината от българите мохамедани, посяга се дори към арабите в България.

„Щом си мюсюлманин, значи си турчин”. „А щом имаш статут на турчин в България, значи си в национално турско малцинство”. Подразбира се, че това малцинство не е част от българската нация, а е част от нацията-майка от съседна Турция.

Това са ясните и въздействащи формули, чрез които работят сепаратистките сили в България – про-турски и ислямистки, анти-български и анти-православни. Така работи „твърдата сила” (например Лютви Местан), така работи и „меката сила” в България (например Ахмед Доган). И двете, откровено или завоалирано, но с обединяващата ги цел да обезсилват българската нация, да превземат българската държава, да изтласкват и прочистват селища и общини, райони и общо територията ни от родолюбиви българи и православни.

Става дума именно за една многоглава ламя, която обезкръвява българската нация и обезсилва нейната държава. Масовите **вътрешни миграционни потоци** и след това **емиграционните потоци навън** имат именно такава фундаментално измерение – **изтласкване на българското и православно население, прочистване на все повече селища, общини и райони в страната от него.**

* * *

Практическият резултат от горното се допълва от нещата, които наричаме **„ДЕМОГРАФСКА КРИЗА”**. Във всички политически коректни и конформистки анализи за тази криза се говори замъгляващо и объркващо, използват се много числа, които

прикриват дълбочината на кризата и **фаталните фази в разгръщането ѝ**. Упорито се прикрива **подмяната в структурата на населението**.

Мога синтезирано тук да кажа, че същността на демографската криза не е в ниската раждаемост сама по себе си, нито просто във високата смъртност като допълващ фактор. **Катастрофалността на кризата е във факта, че примитивните гето-цигани раждат средно по 4-5 деца на една жена, в изостаналите ислямизирани общности се раждат по 2-3 деца на една жена, докато в цивилизованата, образована и адаптирана към модерна Европа част от населението – българско и православно, ядрото на българската нация – се раждат вече средно под 1 дете на една жена.**⁸ А и значителна част от тези цивилизовани деца, се раждат с идеята да бъдат изнесени в чужбина – при семейно емигриране, или избутване към емиграция само на децата.⁹

В това се състои **катастрофалността на българската демографска криза**. Тя ясно се вижда чрез тези полярни детеродни норми в трите основни цивилизационни общности в България, в състава на сегашната българска нация.

Само за 27 години значително се **промени общата структура на населението**. Не случайно процентът на малограмотното и неграмотното население така екстремно се повиши. Не случайно в състава на работната сила рязко се увеличиха хората, които са неспособни за производителен труд при съвременни технически и организационни условия. Не случайно огромна част от двете големи малцинства се връщат към примитивни форми на патриархат или на още по-примитивни форми на племенно съществуване с разрастващи се форми на съвременно робство.¹⁰

Именно в тези свои количествени и след това качествени измерения демографската криза в България вече има **характер на национална катастрофа**. И не само не прилича на ситуацията в нито една друга страна от ЕС, от Европа като цяло. В това си измерения българската ситуация е уникална, за жалост тя е катастрофално уникална. Това ясно заявих и аргументирано представих в своята книга от 2009 г. „*Социална динамика и цивилизационно разслояване...*”.

Самата демографска криза бе **планирано генерирана още в началото на Прехода**. След това бе разгръщана като процес от всякакви „приятели на България”. Чрез нея те ни стопяват като нация, а чрез рекламираното емигриране ни разселват далеч навън, и втори път ни стопяват като нация. Следващото действие е тук, на нашата национална и държавна територия, да се **заселват големи маси хора от други цивилизационни зони** – несъвместими с високите културни и държавни стандарти на българите, и на Европа като цяло.

Така се сменя структурата на населението, променя се цивилизованият стандарт на държавата. Нацията губи своето устойчиво генетично и културно ядро, което е споено от народностна традиция и държавническа памет, както и от историческо достойнство. Изпуска се високият стандарт в своето цивилизационно развитие и развитост.

* * *

Това досега, 27 години, **ставаше чрез ВЪТРЕШНИТЕ ЧУЖДЕНЦИ** – чрез раздуване и привилегироване на примитивните общности сред циганите, както и чрез ислямизиране на цигани и турцизиране на помаци, а така също и чрез примитивизиране на общности сред турците – поради обричане на бедност, закрепостяване към примитивен поминък и откъсване далеч от културните зони в България.

Сега това демографско и цивилизационно превземане и отнемане на България се осъществява и чрез **прииждащата „БЕЖАНСКА ВЪЛНА“**. Това е четвъртата заплаха, която назовах в началото на този текст.

Вече трета година (2014-2015-2016) **границата ни е отворена** и държавата на практика отказва да я охранява. **Отказва да спира бежанците, да подбира по-малко рисковите за нас и да филтрира потока, който влиза.**

Държавата прави обратното. Граничната ограда така и не е достроена. Камерите по оградата така и не работят. Охранителите така и не са на мястото си зад оградата. Нито им е позволено да използват сила срещу нарушители и дори да стрелят в екстремни ситуации. Държавата вече втора година отказва да издигне **физическа преграда** пред идващата човешка вълна.

Влизащите ги регистрират без подбор и филтриране. Не отделяме християните-бежанци от ислямистите-завоеватели. Не отделяме майките с деца и семействата от разпознаваемите с просто око агресивни ислямски бойни отряди. Не отделяме хората с одухотворен интелигентен вид от налудничавите примитиви и религиозни фанатици. **Няма филтър на границата** и в регистрационните бежански центрове – за да допускаме адаптируеми бежанци, но да възпираме вълната от цивилизационно несъвместимите и пряко застрашаващи ни имигранти.

Освен всичко това държавата досега цинично **стимулира трафикантите** на хора и бежанци. И по този начин се създава още един мафиотски бизнес с много пари за корупция в България. Тези много пари за корумпиране на политици, кметове и администрация **вторично ще ни обезсилват**, пропускайки време и възможности да се самопредпазим.

И на върха на всичко, държавата вместо да подкрепя и използва, тя **възпира и плаши със съд патриотични групи** от граждани. Такива, които искат да съдействат при охраняване на държавната ни граница и залавяне на незаконни имигранти, при осъществяване на надежден контрол в рисковите селища, при разкриване на трафиканти на бежанци. Вместо да ги подкрепя и допълва силата им към своята, държавата (МВР, Правителство, Следствие, Прокуратура, Армия) ги стопира, медийно ги оспорва, опитва се да ги осъди. Все едно не са патриоти, а са криминални престъпници.

Колко и какви са „бежанците“ в началото на 2016 г. в България?

Сега никой в държавата не може достоверно да каже колко са бежанците в България. Вероятно са под 100 хиляди. Все още не са фатално много. Но това не е заради българска мъдра политика. А само защото те досега **преминаваха транзит** през България към Западна Европа. Но това скоро ще стане невъзможно. Границите за тяхното излизане от България вече се затварят: откъм Гърция и Сърбия; откъм Австрия и Унгария, Чехия и Словакия, Хърватия и Словения.

И какво ще стане на практика? Имигрантите през 2016 ще влизат в България, устремени към Германия и богатата Европа. Но ще остават тук, задържани като в котел. Недоволни и агресивни, не желаещи да се учат и адаптират, искащи издръжка, тероризиращи всички видове български администрации и власти, наред с българските мирни граждани.

Обективно е така, на път е да стане така. Въпреки **идеологемните заклинания** за толерантност и **всеопрощаващо гостоприемство**.

Тук е логично да се запитаме какви основни **обективни и субективни генератори** има организираната „бежанска вълна“? В качеството ѝ на ново преселение на бедните народи към богатите страни и икономики, преди всичко към Европа. За да се реализира в такъв обем и мащабност. За да има видимо горещ емоционален градус. За да преодолява не само морските вълнения и простори, но и алчността на безжалостните трафиканти. За да е готова да се сблъска с военната сила на приемащи страни.

* * *

Можем да открием **няколко ОСНОВНИ ГЕНЕРАТОРА** на „бежанската вълна“, на арабско-негърското и мюсюлманско-ислямисткото преселение към Европа:

Първо, това е **обективен процес**.

Преселение и масирано нашествие на бежанци от **БЕДНИ икономики към богатите зони на благоденствие**, от страни с масов глад и мизерия към зоните на западното „*потребителско* общество“ – с подаряван материален стандарт за бедни и социално слаби, чрез богати и щедри социални програми и благотворителност.

Второ, отново е **обективен процес**.

Масово изнасяне и бягство **от безводни зони, без вода за хигиена и здраве, към зони с питейна вода, вода за хигиена и чистота**. Неусетно се озовахме пред войни за вода, а преди и след тях пред масово преселение като бягство от БЕЗВОДНОСТТА.

Трето, пак **обективен процес**.

От страни с **полупустинна природа** населението се преселва към страни и райони с **УМЕРЕН климат, плодородна земя и зелена природа**. Това е все по-мощен пряк генератор за преселение. Особено при алчна корпоративна политика, която превръща полупустинята в пустиня, която не дава трудова и производителна алтернатива на населението там.

Четвърто, това е **ценностен процес**.

През трите десетилетия на еднополюсна Глобализация западните „развити страни“ **изнасяха демокрация и всякакви свободи, държавна толерантност и гражданско неподчинение, индивидуализъм и необуздан мултикултурализъм**. И всичко това бе изнасяно в държави с тоталитарни порядки и власт, сред народи с тоталитарна култура, с тлееща религиозна и племенна агресивност. В резултат сдържащите диктатори и държави рухваха, взаимната агресия избухваше, ислямският джихад и примитивната жестокост бяха легитимирани. Вместо да се изписват вежди, се изваждаха очи.

Сега атакуваните от „демокрацията“ народи **ОТМЪЩАВАТ на своите демократизатори**. Превземат собствените им страни – преселват се, внасят себе си в държави с реална демокрация и толерантна традиция, без да срещат съпротива поради разколебания патриотизъм и забранения национализъм.

Например, добре би било Франция да разбере неизбежността на такава отплата, след като предишния президент Никола Саркози с високомерие бомбардира Либия и съдейства за разрухата на държавата на Муамар Кадафи. Сега същият този Саркози рони крокодилски сълзи и заклеява нашествениците в Европа. Но е късничко. Та нали *„каквото посееш, това ще си и пожънеш“*.

Пето, това е **геостратегически процес**.

Част от **ХИБРИДНАТА война срещу Европа**. В качеството ѝ на стопански и финансов конкурент на САЩ. С упорити народи, които не желаят да се откажат от националната си идентичност, от религиозната си принадлежност и култура. Хибридна война срещу европейските народи и държавите им, защото те не желаят да спрат борбите си за съхраняване на суверенитета на собствените си държави, борбата те да оцелеят като национални и да не предадат напълно своя „социален характер”.

Нещо повече. През 2014 тези народи взеха, че избраха такъв състав на Европейския парламент, че в него вече има мощни групи, заставащи активно срещу колониалното послушание от страна на Германия и Брюксел.

Всичко това се тълкува като всенароден грях и някой иска той да бъде наказан. Господарите казват: „*Не може така. Не ви е разрешено. Ще си получите заслуженото.*”

Доказателствата от практиката за тази хибридна война срещу Европа, признанията от авторитетни политически фигури, изследванията на водещи анализатори, всичко това вече се натрупа в една **КРИТИЧНА МАСА, която ще отмести завесата на пропагандата**.

За да може не само да се види ясно, но и да се признае, че „бежанската вълна” нито е само от бежанци, нито е само от страни с царящо политическо и военно безумие в момента, нито е само спонтанна. А е организирана, масово организирана. А е подготвяна и инструктирана за провокативно и агресивно поведение в приемащите страни и към приемащите народи. А е цивилизационно не-адаптируема и не-съвместима, не-желаеща да приема културата и порядките на новия си дом. Такава е в огромна част от контингента си, който се пресели през 2015 и тръгва сега през 2016 г.

Шесто, това е плод на **икономически егоизъм и корпоративна алчност**.

Евтин нефт и газ за Европа срещу отстъпката пред Саудитска арабия и страните от ОПЕК те да внасят своите ислямистки маси народ в християнска Европа. Бартерна сделка!

Това по същество е престъпната сделка от втората половина на ХХ век – след петролната криза от 1973 години. За нея алармира доблестната Ориана Фалачи. Тя ясно разказа какво се крие зад удачния **термин „Eur-Abia”** – едно предречено ново битие на Европа, която **продава и предава своя религиозен и културен суверенитет**, за да загуби след време и своя **национален и държавен суверенитет**.¹¹

Няколко десетилетия Западна Европа бе отворена за арабска ислямска имиграция. С идеята тези разрастващи се общности да бъдат интегрирани – чрез език и образование, чрез трудова и институционална интеграция, чрез повишаване на стандарта на живот, чрез нов хоризонт за реализация на младите поколения. Но минаха няколко десетилетия. Второто и третото поколение вместо с по-висока мотивация за интегриране, проявяват обратното – разочарование и обида от приемащата нация, агресия към нейната държавност. Причините са комплексни, но фактите на задържана и дори спряна интеграция сред голяма част от арабско-ислямската имиграция са факти.

На тази база бяха арабските метежи преди 10 години във Франция, самосегрегирането на турците в Германия и на арабите в Брюксел, критичната маса на трудно контролирано такова население в Англия. От другата страна е откатната вълна на неофашизма и ксенофобията в поне 10 страни от Западна Европа, неонацизмът „а-ла-Брейвик” от Норвегия, агресивността на „Златна зора” в Гърция, и други подобни.

Корпоративната алчност и удивителното управленско късогледство „а-ла-Меркел“ взривява гражданската структура на европейските общества, на приемащите народи, на цивилизованите християнски европейски народи с техните културни традиции и национална идентичност.

Става дума за **корпоративна алчност изведена в ранг на държавна политика**, на обща политика в ЕС. Алчност за огромни мигрантски потоци, за да си решат богатите страни и народи трите основни проблема.

Първия е **икономическият** – нужда от евтина и безработна пред експлоатация и дискриминиране работна ръка. Това са така нар. „гастърбайтери“. Втория е **образователно-професионалният** – по-лесно е да се внесе готова образована, мотивирана и производителна работна ръка от Източна Европа. Това са така нар. „остарбайтери“, или „изсмукване на мозъци“. Ние ги готвим, те ги прибират и използват. Третия е **демографският** – нужда от внос на висока раждаемост, за да се компенсира замиращата раждаемост на своите. Висока раждаемост от изостанали култури и примитивни народи. Както и готово младо поколение пак от Източна Европа – отлични ученици, изявени студенти, млади генийчета. Вземаш човека, надграждаш му образованието, и го запечатваш като свой не само професионален, но и млад демографски контингент.

Седмо, процес на **РАСОВО разместване** на Света и смесване на народите.

По същество не става дума само за народи от различни цивилизационни зони, които се смесват сред населението и работната сила в Европа. Нито само за ислямско нашествие в страните на християнството, със закономерните за исляма амбиции за превземане и налагане. Нито само за огромен контингент население с примитивна битова, трудова, организационна, сексуална култура. Нито за огромен контингент население, което връща жената и детето от цивилизацията на еманципираността и личните права, обратно към цивилизацията на жестокия патриархат и личната зависимост.

Ако правим анализ без страх, няма как да не се върнем обратно до расовите основи на всичко това. „*Расизъм*“! Днес е рисково да се заговори за раси, междурасови отношения, расова несъвместимост. Голям е страхът да не бъдем обвинени в расизъм. Но едно такова обръщане и връщане зрее в Европа.

Страхувам се, че по тази линия е и провокацията. Например, защо именно в Бавария в Германия са концентрирани най-голям брой от контингента „бежанци“ от миналата година – около 1 милион души? Защо точно в Бавария? Защо точно там провокират най-директно смиреността на германския народ и страхът му да го върнат към вините от нацисткия расизъм от Втората световна война?

Неонацистката вълна в Западна Европа предстои. Закономерна е. Пряко провокирана е. И тук не визирам само вълната към крайно-дясно, към радикализиране на дясното – като реакция на кризата. Не визирам само възродената сила на неонацистките партии – част от тях се въздържат от публични прояви на ксенофобия, опитват се да се позиционират в едно по-общо патриотично национално пространство. Тук говоря открито за неонацизъм, с неговия свойствен расизъм, с жестокостта на политическите му средства, с масовата хипноза на екстремисткия му национализъм.

В неговата логика и емоция „*бежанската вълна*“ е **нашествие на нисша и дори на най-нисша раса**, която бива премествана географски, бива насъсквана срещу една по-

висша раса – с нейната държавна и културна същност, уязвява нейния държавен суверенитет, тероризира нейното национално достойнство.

Това е дълбока същност на възприемането и преживяването на „бежанската вълна” и заплахата. Това е буре с барут. Натрупва се енергия за обществено земетресение. Избухването предстои. За него вече има симптоми в Гърция и Норвегия, в Холандия и Дания, в Германия и Франция, в Австрия и Хърватия, Швеция и Финландия.

* * *

В продължение на първите три, маркирани по-горе обективни процеса, нека припомним драстичното разминаване между хуманистични обещания към Света в началото на Третото хилядолетие и обратното, което виждаме на практика само след 15 години.

Светът след 2000 г., в съзвучие с **Декларация на Хилядолетието на ООН**, вместо да се справи със своята Цел № 1 „Намаляване на крайната бедност и недохранването (глада)”, наред с Цел № 4 и 5 „Намаляване на смъртността сред децата и майките, и подобряване здравословното състояние на майките”, наред с Цел № 6 „Борба с разпространението на СПИН, туберкулоза и сифилис”, и с Цел № 7 „Намаляване на хората без достъп до питейна вода и добра канализация”, се върна по пътя назад. Назад към все по-масова нетърпима бедност, детска смъртност и майчина незащитеност, към изоставяне на огромно население в безпросветна пустиня, лишени дори от вода и елементарна хигиена, обезправени в най-жестоки и примитивни форми.

Срокът за всички тези Цели на Хилядолетието бе 2015 г. Сега сме 2016 г.

„Видимите резултати” са очевидни, световните сравнителни индекси са безапелационни. Вземете само световната статистика за бедността и смъртността, за болестите и примитивното положение на жената в обширни цивилизационни зони по Света. Вземете статистическите редове и профили на Oxfam. Вземете книгата от 2012 г. на световния авторитет Джоузеф Стиглиц, *Цената на неравенството. Как днешното разделено общество застрашава бъдещето ни* (Изд. „Изток-Запад”, С., 2014, стр. 542). Видимите резултати са плачевни в арабския и мюсюлманския свят, плачевни са в Северна Африка и Близкия Изток. Многократно по-плачевни в сравнение с Украйна и такива послушни периферни сателити като България.

Плачевни до масово гражданско обезумяване са резултатите в държавите, които под лозунгите и знамената на демократизиране бяха разрушени и върнати исторически далеч назад в епохи на жестоки войни – чрез пъстрите „цветни революции”, чрез уж демократичните военни интервенции срещу Ирак и Сирия, чрез бандеровския неонацистки преврат в Украйна, чрез уж опозиционната „Ислямска държава” и всякакви между-религиозни, между-племенни и между-държавни войни в арабския свят.

И всичко това все плод на еднополюсната Глобализация от 90-те години, станала „анти-терористична” след 2001 г., пропаднала в икономическа криза и продължителна депресия след 2008 г., възродила Студената война през 2014 г., изправила се пред Трета световна война в началото на 2016 г.

* * *

Нека изговорим тази реалност в термини като „малцинства”, „национални малцинства”, „враждебни диаспори”, глобална „религиозна война”, „цивилизационна несъвместимост”, тихи и трудно разпознаваеми форми на „геноцид над българите”.

Българската нация и преди бежанската вълна трудно се справяше с гето-циганското малцинство и сепаратисткото турско малцинство. Чисто количествено структурата на населението за 27 години се промени и се променя толкова бързо, че само след още 10-20 години **българската народностна част от населението ще отстъпи под напора на циганското и турското малцинства**. Такива са числата. Такива са динамичните редове на официалната и още по-открояващо на скриваната неофициална статистика.

Такава е „*онтологичната* матрица“, изговорена от Лютви Местан, вдъхновена от неговите ментори. Има план тук, в България, да бъдат внесени и да уседнат като местно население до 2 милиона „бежанци“, имигранти от пустинните зони на Арабия, на Афганистан, дори от самата Турция.¹² Два милиона, плюс досегашните ни близо един милион вътрешни чужденци. С тяхната свръхраждаемост, поробена жена, племенни структури, примитивност, войнствен манталитет.

Така ЦИВИЛИЗАЦИОННАТА СТРУКТУРА на българското население ще бъде радикално сменена, при това само след 10-20 години.¹³ Отвън и отвътре се прави всичко възможно, за да не ни дадат възможност да спрем процеса, за да не намерим добро за себе си решение. Избързват. Ускоряват процеса. За да ни вържат ръцете и обезсърчат умовете. Насажда се страх, че всичко това е неизбежно и че сме безпомощни пред него.¹⁴

Какъв е мотивът това да се прави в България и с българската нация?

Видимият мотив **идва от геостратегическата война**, която се вихри наблизко до нас от 2014 г. Тук се концентрира **сблъсъкът между глобалните интереси и битката им за надмощие**. Ние сме в центъра на един голям район, предвиден за преначертаване на държавни граници, за възникване на нови народи със свои национални държави и отмирането на стари народи с разпарчетосване на техните национални държави. Жестоко е, но е факт като процес в напреднала фаза на реализация.

България отново е в най-горещата зона. Максимално объркана и отслабена. С почти разпаднало се гражданско общество, с обезверено население и липса на народно и национално лидерство. Пряко заплашвана от вътрешните си малцинства. Пред масиран внос на нови агресивни външни малцинства.

България е ефективно предавана и продавана от обезумели политици и страхливи карриеристи. Надвесена е над пропастта на своето стопяване и разпадане.

Или пред изненадващо свое ново Възраждане. Доколкото сме българи, нека бъдем оптимисти. Доколкото сме професионалисти политолози и социолози, нека активно да помагаме за това ново Възраждане.

* * *

Има ли спасение за България, за българите-православни като нация с многовековни корени и традиция, като жизнен ген и духовна виталност, като патриотична традиция и национално достойнство?

Има, разбира се. Нашата история го демонстрира. Колко пъти сме успявали да се изправим и възродим от пепелта!

Но сега, за да стане отново, има една **решаваща ПРЕДПОСТАВКА**. Тя е дали ще съумеем да отстоим себе си? Да отстоим своите интереси в „партньорския“ ЕС, пред „приятелския огън“ на силните в НАТО, пред високомерното имперско ядро на ЕС и Новия световен ред.

Аз убедено говоря не само за **НУЖДА** от, но и за **практическа ВЪЗМОЖНОСТ за ВРЪЩАНЕ** към националния патриотизъм, цивилизования национализъм.

Връщане към идеята за НАЦИЈАТА КАТО МЕДИАТОР между човека и Света, между местните традиционни общности и Света. Връщане след вече трето десетилетие на уж демократично **натрапване идеологемите** на мултикултурализма, вече трето десетилетие на уж либерална **принуда да се отказваме** от традиционната си религиозна и културна идентичност.¹⁵

На общополитическо равнище това бе постановено чрез пробутания на членовете на ЕС Лисабонски договор от 2007 г. В него има същностно противоречие. От една страна в Преамбюла изрично е записано, че страните са *„вдъхновени от културното, религиозното и хуманистичното наследство на Европа. От което са се развили универсалните ценности за ненакърнени и неотчуждаеми права на човешката личност. Както и свободата, демокрацията, равенството и правовата държава.“*

От друга страна, общите принципи за *„равенство“, „свобода“* и *„човешко достойнство“* изяждат дефинирането на **Европа като цивилизационно пространство, доминирано от християнската религия, еманципацията на жената, националните традиции и културни кодове за идентичност.**

Всичко това просто е **подминато**, всъщност **игнорирано**, и така законодателно е **отменено като норма.**

Напр., в чл. 2 вместо ясно да се говори за християнство, се говори за размити *„ценности“* на *„своите народи“*. Равенството между жените и мъжете само са *„насърчавани“*, все едно те вече от десетилетия не са културна норма в Европа.

Казано е, че Съюзът *„зачита“* националната идентичност и поддържа държавите при опазване на националната сигурност. Само че върху по-общия хлъзгав принцип на мултикултурализма. Вижда се, че **националната идентичност не е прокламирана категорично**, а срамежливо и хлъзгаво. Отворена е вратата за **фактическата ѝ отмяна и подмяна.**

В чл. 69 изрично е разписано, че Съюзът е *„пространство на свобода, сигурност и правосъдие“*. При това на практика следва да *„се зачитат различните традиции на държавите-членки“*. Но на практика това се извърта и подхлъзва към **привилегироване на малцинства** – не само досегашните вътрешни, но и внасяните сега чрез имиграция и бежански вълни. Разбира се, за сметка на правата и сигурността, и осигуреното правосъдие за националните мнозинства.

В чл. 62 е въведен *„принцип на неотблъскване“* на имигранти и бежанци. Това би следвало да се съчетава на *„външните граници“* на ЕС с *„ефективен контрол и наблюдение при преминаването на външните граници“*. Чрез обща за Съюза *„интегрирана система за управление на външните граници“*.

Тук всъщност какво е направено?

Проблемът от политически е трансформиран в технико-бюрократичен. От цивилизационно-субстанциален той е преведен все едно става дума единствено за техническа ефективност на институции за информация и контрол.

Проблемът е изваден от пряката отговорност на политиките и политическите органи на Съюза. И е прехвърлен към компетентността на чиновници и експерти, бюрократи чиновници и политически неотговорни експерти. Вместо ясно дефиниране на нуждата от културен и религиозен филтър, от здравен и психиатричен филтър, от образователен и езиков филтър, чрез който да се отсяват приеманите в Европа бежанци и имигранти, е направено едно прехвърляне в полето на някакво си наблюдение и бюрократичен контрол.

* * *

Тук нека си позволим да произнесем истината за проблемната ни ситуация. Не само на фона на основния нормативен документ на ЕС – Лисабонския договор от 2007 г. Но и в светлината на практическата политика през 2015 и началото на 2016 г. от страна на Брюксел и Берлин.

Истината е, че уж славният и непобедим ЕС, с ръководство от Брюксел и Берлин, е затънал и затъва във **все по-трудно обяснима шизофренна РАЗДВОЕНОСТ**. За съжаление. За наше опасение. Въпреки справедливите възражения на Клаус и Орбан, на Вароуфакис и Иглесиас, на Корбин и Джонсън.

Нека изброим, вижте само няколко основни шизофренни разминавания и противоречивост:

- искат газ от Русия и да работят на руския пазар, но безропотно слушат Вашингтон за финансови и търговски санкции, за пропагандна война срещу Русия, за заплахи на НАТО срещу Русия;
- искат евтина имиграция от бедни страни заради нуждата от нископлатен гастърбайтерски труд, но не могат да се справят с цивилизационната ѝ несъвместимост, с нежеланието ѝ не само да учат език и да се образуват, но и да работят каквото и да е;
- искат толерантност към „бежанци“ и незаконни имигранти, но не вземат мерки срещу преките заплахи от жестоки атентати с масови европейски жертви – дори след атентата в Париж от 7.януари.2015, дори след демонстративните изнасилвания след 1.януари.2016 в Кьолн и други подобни;
- продължават да говорят напевно и в либерален делириум за мултикултурална отвореност на европейските държави и нации, но отказват да разберат рационалното и ценностно допустимото в ответната вълна на расово-ксенофобската истерия срещу мюсюлманите фундаменталисти, към агресивните араби и негри;
- приобщават източно-европейците и православните в ЕС, изсмукват мозъците и младостта им, но в същото време правят стигматизиращи обидни кампании срещу българи и румънци, дискриминират новите страни-членки чрез ниски субсидии за земеделци, свити квоти за продукция, квоти за миграция и работа, различни банкови лихви за кредити;
- искат народите и държавите в ЕС да са привилегировано богати, но продължават да налагат екстремисткия нео-либерален обществен модел, който чрез Глобализацията от 1991 г. насам рязко поляризира населението и народите, 50-70% обедняха, средната класа се сви драстично, дъното на мизерията рязко пропада, а социалният геноцид се разраства.
- кълнат се в социалната и правовата държава, но искат да подпишат ТТІР, за да продадат държавното демократично право на алчни анонимни лобисти и техните корпоративни съдилища.

Общ знаменател на тези и други подобни шизофренни раздвоявания в политиката и мисленето на ЕС е **само-обезсилването пред агресивността и примитивизма на новото човешко преселение към Европа**. Хуманните и либерални принципи, отвореността на държавите, културната и религиозната толерантност, всичко това в Европа бе превърнато не просто в догма и забраняваща всяко другомислие утопия. Бе

превърнато в собствена **беспомощност пред очевидната нужда от силов отговор** – не само затваряне на границите, но преди всичко ефективен филтър, който да отсява нискорисковите бежанци и имигранти. Включително със средствата на насилие, когато другите форми на диалог стават неработещи.

Ответно насилие заради самосъхраняването. Мрежите по границите не вършат работа сами по себе си. Ако армията е там, само за да наблюдава. Ако на полицаите не е дадено оръжие и право да го използват. Ако камерите и сигналните съоръжения са изключени. Ако министрите не поемат отговорност. Ако медиите ни разоръжават мисловно чрез идеологеми и приспивни илюзии.

Горното е трудно дори за произнасяне. Срещу рефлекс на мултикултуралния утопизъм и догматичната идеологизирана надъханост. Всеки дръзнал да произнесе тези истини става **обект на заклеимявания**. Но пробивът в догмите на нео-либерализма и мултикултуралната политическа философия вече са направени. Виждаме как упорито и смело говорят за това все повече държавници и политици – повечето десни, но има и леви, повечето са от малки страни, но има и от големите, повечето са от Изтока и Юга, но има и от Севера и Запада. Всички те все по-категорично искат радикални промени в политиката за самосъхраняване на Европа като цивилизационен модел, като културна традиция, като национални идентичности.

* * *

Тук, в заключение, бих искал да обърна вниманието към един знаменателен държавнически пример от преди цяла една година. От държавата Австрия. Става дума за приетия там **ЗАКОН ЗА ИСЛЯМА – Федерален закон за външните правоотношения на ислямските религиозни общности**. Става през Февруари 2015, след 2-годишна подготовка и оживени обществени дебати, в които се избистря държавническият подход.

Целта е да се **отстои културната идентичност на нацията** – въпреки идеологемите за мултикултурализъм и толерантност. За да се гарантира **политическа стабилност и граждански интегритет**. За да не се превръща културната автономия на религиозни малцинства в оръжие за самосегреждане и искания за политическа автономия. За да се **обезсилят опитите за внос** на агресивни религиозни малцинства и чужди враждебни диаспори.

Този закон на практика е **пробив в мултикултурализма като идеологическа догматика**, въвежда държавни и регулаторни ограничения в идеологемата за „отворено общество“. Той принципно **отхвърля забраната да се регулира чрез силата на държавата на религиозните и културните свободи**, когато и доколкото те поставят в риск нацията и културната ѝ идентичност, реда и спокойствието в държавата. Този закон е практическо връщане към принципите за национална идентичност в суверенна своя държава, както и към културен и религиозен протекционизъм.

Законът е събран само в 10 страници, имайки 6 раздела. Кратък, ясен и категоричен. И са казани толкова много принципни неща, чрез съвсем прагматични норми и формули. Ето, такъв закон бихме могли ние, в България, почти директно да заимстваме. Едва сега, през Март 2016, има внесен законопроект в Народното събрание с норми в духа на австрийския закон. Но без публично и спокойно предварително дебатиране. Много от нормите за замъглени и омъглени, не са така категорични като при австрийците. Част от най-важните неща като форми на държавен контрол са ловко пропуснати.

Накратко ще маркирам някои от най-важните неща в Закона.

Първо, мюсюлманските вярвания и общности не са сложени под общ знаменател, **отчита се принципната разлика** между различните ислямски. **Алевитите са отделени** от другата ислямска религиозна общност. Нещо, което не се прави в Турция по принцип. Не се прави и в България сега.

Защо е това разграничаване? Защото и доколкото обособените ислямски религиозни общности имат не само различия в празниците и вярванията, в символиката и културната си традиция. Важно е, че те имат различно отношение към светската държава и Халифата, различно отношение към закона и Шериата, към социалния и гражданския статут на жената и детето. Имат различно отношение към неверниците и другите религии, към религиозната толерантност в съвременното общество. Те в различна степен са готови за интегриране в цивилизационната среда на приемащия народ и неговата държава.

Второ, на религиозните общности се дават **права за желана от тях културна автономия**. Но само ако не прекрочват прага на суверенитета на приемащата държава и достойнството на приемащия народ.

„Да” за културна автономия, „не” за превръщането ѝ в политическо оръжие. Включително децата от общността в мюсюлманските училища е задължително да бъдат обучавани на немски език (официален в държавата). Включително имат задължението в тези училища да проповядват положително отношение към Конституцията на приемащата държава Австрия, към нейното светско законодателство и институционален ред, като цяло към Обществото на австрийците.

Националните закони са над Шериата. Религиозните общности не могат да накърняват обществената сигурност и ред, здравето и морала, правата и свободите на другите хора в страната.

Трето, чрез религиозните общности е **забранено чужди държави да се намесват** във вътрешните работи на Австрия.

Не се разрешава официално или скрито **финансиране на мюсюлманските организации от чужбина**. Това го разбираме като забрана за финансиране преди всичко от Турция и Саудитска Арабия, Албания и Косово. Изрично е записано, че мюсюлманите в Австрия трябва да са *„освободени от влиянието и опеката от чужбина”*.

Не се разрешава имамите да работят без да знаят немски език. Всички имами задължително трябва да са получили австрийски дипломи. Специално звено от 6 експерта в Университета на Виена сертифицира имамите от 2016 г. – като отговарящи на държавните критерии и вещи в ислямската теология. Става дума за 300 имам в Австрия. Забележете, че имамите в България сега са 4 000 и са извън всякакъв квалификационен и езиков контрол от страна на нашата държава.

Четвърто, културната автономия следва да се вмести в някои **основни здравни и хигиенни стандарти** на европейската цивилизация. Има категорична забрана за жестокото женско обрязване. При мъжкото обрязване се предвиждат категорични медицински условия.

Пето, забранено е средновековното примитивно културно равнище на имамите. Мюсюлманските религиозни училища в техните общности са също училища. Следователно, учителите следва да са изведени до културното равнище на едно европейско общество.

Имамите трябва да са **завършили висше образование**, при това не другаде, а в самата Австрия. Дори не в друга европейска държава. Да не говорим за Африка, Турция или арабска страна.

В обобщение, ислюмските религиозни общности в Австрия **са признати** религиозни общности и **имат всички основни права** на гражданите. Могат да уреждат и управляват своите вътрешни общностни работи независимо. Имат свобода на вероизповедание и на публично практикуване на своята религия.

Имат законова защита на своите учения и обичаи. Но само ако не се позовават на тях срещу държавните норми в Австрия и само ако спазват тези държавни норми и обществен ред, ако се съобразяват с интересите на националната сигурност.

Ислямските общности и регистрираните им правосубектни организации са **пряка отговорност на Федералния канцлер**. Всички сдружения за разпространяване на религиозните учения, на които не е даден статут на правен субект, се разпускат и нямат право да функционират.

Както се вижда, дават се свободи, но в ясна и категорична ограничителна рамка, с опростен и ефективен държавен механизъм за контрол. Само така различните могат да бъдат стимулирани към интегритет, а не към сепаратизъм и враждебност вътре в страната.

Този закон на практика е **смяна на парадигмата на еднополюсната Глобализация**. Челен пример е вече една година. За жалост през тази година не се получи вълна към възприемане на австрийската практика. „Бежанската вълна” и имигрантското нашествие в Европа отклониха вниманието, отложиха процеса. Но сега, през 2016 г., вероятно и други държави ще последват законодателния и държавнически пример на Австрия. Ето, вече казах за конкретни стъпки у нас. Това по същество е в логиката на Виктор Орбан, и е отказ от философията и отворените обятия на Ангела Меркел.

* * *

СМЯНА НА ПАРАДИГМИТЕ в националната политика и държавното управление. А преди това смяна на парадигмите в идеологията и медийната пропаганда. И наред с това в съответните социологически и икономически, политически и медийни теории и методологически подходи. Мисля, че през 2016 г. вече можем да говорим за осезаемо разгръщане на този процес.

Отново сме в преход. Този път от ерата на еднополюсната Глобализация (1990-2015) към нещото след нея, към едно различно общество след нея.

Какво ще бъде то, не само че днес никой не знае, но впечатлява **отказът да се формулира един алтернативен и заместващ обществен проект**. Политическата алтернатива засега е само във формата на критика и отричане, само във формата на търсещ спасение пълзящ емпиризъм. Липсва опит за системно моделиране на алтернативата.

Това самò по себе си е израз на продължаващия страх от идеологизиране, поне в ясните му откровени форми – страх у политиците, най-вече левите, страх у анализаторите и теоретичните визионери, страх сред интелегенцията, поразена от

стигмата върху всяка „идеология“, страх и сред „електората“, който бе отвикнат да мисли политически за политиката, да мисли идеологически за обществото си, да мисли системно и логично.

Обръщат се културните кодове в политиката. Политическата коректност от епохата на еднополюсната Глобализация вече е във фаза на радикален критицизъм, дълбочинно и прагматично преосмисляне, на коригиране и търсене на ценностите, на нужда от истинска идеологическа и политическа алтернатива. Сега интензивно се **променя колективно несъзнаваното**. Има много симптоми за този масов граждански процес. Анти-бежанските ексцесии в Швеция и Германия, в други западни страни, скоро и в България, са ясен симптом, показват натрупване на критична маса в практиката на застрашените общества и държави.

2016 година ще бъде ключова за смяната на политическите парадигми от 27 години Глобализация. По същество започна отхвърляне на основните идеологически догми на Новия Световен Ред. 2016 ще е ключова за спиране на залъгването на трезвия прагматизъм с някакви „ценности“. 2016 вероятно ще е ключова за освобождаване на натрупвания граждански гняв срещу нео-либералните политици. Гняв, който през последните годни бе притискан чрез страх от големите и силните в глобалната конструкция.

Става дума за **преоценка, коригиране и дори отказ** от основни идеологически догми на еднополюсната Глобализация. Преди всичко за: (1) **„отвореното общество“ и неудържимата мобилност** на капитали и хора; (2) **мултикултурния либерализъм**, който вместо толерантност и културно вплитане постига взаимна агресия, развихряне на ексцесии и взаимно брутално насилие; (3) **западния културен универсализъм**, който в името на демокрацията бе брутално налаган на народи и култури от коренно различни цивилизационни зони; (4) **атомизираня и егоистичен индивидуализъм** на хора, откъснати не само от своите нации и традиционни общества, не само от лоялността към своите държави, но и от семейството и родителските си роли, но дори и от природната си полова принадлежност; (5) националната **държава, която да прехвърли своя национален суверенитет** и да се редуцира до местна администрация; (6) **пазарния феодализъм на глобалните корпорации**, които чрез договорите за Транс-тихоокеанско партньорство (TPP, 2015) и за Транс-атлантическо партньорство за търговия и инвестиции (TTIP, 2016) фактически налагат своята корпоративна диктатура над държавите и правителствата им; (7) **глобални медии**, които искат свобода и независимост за себе си, за да налагат **ценностен империализъм и идеологически догматизъм** на периферните страни и подчиняваните народи.

Смяна на парадигмите след ерата на еднополюсната Глобализация по същество означава **обръщане и връщане към патриотизъм на народите и просветен национализъм на политиците, към умерен протекционизъм в икономиката, в търговията и финансите, към културните корени и народностните традиции, към своя родов ген и опазването му в хаоса на световното кръвосмешение.**

Конкретно става дума за отказ от фетишизма на **смесеното мултикултурно общество** – с обезсилено национално ядро и продажна национална държава.

Става дума за **утопията на информационното общество** и мобилните комуникации, които създават илюзия за обективна информираност и висока културност. Но на практика за много хора затварят пътя към дълбоко знание и постигане на мъдрост. Освен това те слагат бариера в пътя към експертен професионализъм, учейки много професии на елементарен технократизъм и безмисловна стереотипност, теглейки студентите към мързел и „копи-пейст“ мошеничество.

Става дума и за **утопията на потребителското общество**, в което ценностната доминанта на пълноценния живот няма вече да е работа и обществена

производителност, а става играта и забавлението. В него голяма част от младите поколения се запечатват в инфантилизъм и психична незрялост за цял живот. В него хората стават невротични и депресивни поради изкуствени потребности и консумативна алчност.

След смяната на парадигмите в обществото като цяло, сред политическото поле идва и изместването на досегашните властващи глобалистки партии от **нови алтернативни партии**. В този процес на борба и замяна възловата дума не е нито „леви“, нито „десни“. Възловата дума е „алтернативни“.

Това през 2014-2015 бе феноменът СИРИЗА в Гърция. Това през 2015 бе феноменът ПОДЕМОС в Испания. Това през Март 2016 е феноменът AfG (Алтернатива за Германия). В местните избори те се включиха в групата на големите партии в Германия. И казаха: *„Ние сме там, за да останем“*. Предстои Ангела Меркел да си скубе косите, да се сбръчка от злоба и безсилие. Но народите искат своето. Избутват нагоре наистина нови партии, с алтернативни ценности, с друга своя класова социална база. Разбира се, и с друго публично говорене и поведение на лидерите си, с друга смелост пред реалните проблеми в обществото и държавите.

Накратко, в какво се състои алтернативното на тези нови партии, обществени движения и техните лидери?

Алтернативното е **в патриотизма** – срещу обезличаващия мултикултурализъм. Алтернативното е **в национализма** – срещу глобалните форми на пазарен и финансов феодализъм. Алтернативното е **в протекционизма** – срещу господството, алчността и корпоративната психопатия на глобалните монополи. Алтернативното е **в колективния егоизъм** на нациите, които отстояват своята национална идентичност и културна традиция, своя ген и цивилизационна позиция – срещу либералния догматизъм на толерантността на всяка цена и търпимостта към всякакви други и чужди в собствената страна.

Комбинацията от всичко това е алтернативното в програмите, възванията и властовата активност на новите партии. Това е **точката на пресичане и събиране на новите леви с новите десни – на новите леви с бъдеще, до новите десни със съхранен хуманизъм**.

В България политическата алтернатива има същото лице и същата формула. Без тях напъните за нови партии и за ново национално лидерство биха били обречени на краткосрочна изборна победа, скоротечно дискредитиране, бързо отпадане от голямата игра в политиката, замеряне с развалени яйца и протекли домати от страна на електората.

Успешна алтернативност през 2016 г. в България не е възможна без връщане към българската национална идентичност. С цел самосъхраняване пред вълните на преселението на пред-индустриални ислямски народи. С цел справяне с агресията на примитивни малцинства в България. С цел обезсилване на сепаратизма на чужди диаспори в България.

„Единството и съединението правят силата“. Това е платформата на силната държава, на устойчивото общество, на продължаващата нация.

„Законът за исляма“ в Австрия от Февруари 2015 дава конкретен пример за държавническо усилие и нормативна форма **как да се удържа единството и съединяването** в едно съвременно европейско общество – въпреки различието в религия и традиционна култура, въпреки смесването от различни цивилизационни зони, въпреки нарасналия процент на „чуждо население“.

Надявам се тук, в България, най-после да започнем да вземаме такива примери. Това е жизнеспасяващо. А ние учените би следвало да подбутваме и издърпваме

процеса на съответна смяна на парадигмите на държавническо и политическото равнище. Това е нашата експертна задача, съчетана с нашата гражданска мисия.

БЕЛЕЖКИ

¹ Виж Петров, Любен. **Неоосманизмът. Новата геополитическа доктрина на Република Турция**. ИК „Световит“, С., 2015. Стр. 194. Любен Петров е български дипломат от най-високо равнище. Книгата е написана от него с впечатляваща коректност спрямо достоверността на фактите, аргументираност на изводите и анализа, валидност на източниците.

При представянето пред читатели на тази книга (25 май 2015) аз развих няколко основни идеи.

Първо, неосманската политика на Турция следва да се анализира в хоризонта на усилието от края на XIX век насам в Турция да се формира **единна и еднородна турска нация**, организирана и управлявана от съответна **своя унитарна държава**. Това е трудна задача при наличието на такава **етнонародностна и религиозна пъстрота** сред населението на Турция (вече 75 млн.). Само кюрдите са около 20 млн. Алевитите са други около 15 млн. И още поне 10 други малцинства със значимо присъствие. Задачата за единна нация вече 140 години не е решена. През последните 15 години радикалният ислямизъм (сунитски) по същество натрупва огромна гражданска енергия за процеси в обратната посока като съпротива срещу властта. Избухналата в началото на 2016 г. гражданска война в кюрдските провинции е закономерен анти-резултат на централната политика.

Второ, **кемалистският национализъм** предполага светска държава, бори се за нея, създава съответни държавни структури, обучава интелигенцията в този дух. Но заедно с това той е **интровертен по манталитет** и не разчупва „имперския социален характер“ на турците. Придързва се към **принципа „завладявам и привличам, но не давам и не споделям“** на съседните култури и народи. Това е **културен код на „турската нация“**, който им пречи пълноценно да се интегрират към демократичното и хуманното развитие на Европа, да догонят еманципирането на жената и освобождаването ѝ във всички сфери на обществена изява и реализация. Пречи им да освободят своята интелигенция от оковите на консервативния национализъм, при това консервиран още веднъж религиозно, и още веднъж като неизживян рефлекс за реванш и реставриране на имперската им сила, власт и значимост.

Трето, турското **национално и религиозно високомерие**, реваншистката **имперска амбиция**, **усещането за собствена сила** след 20-годишно впечатляващо икономическо, военно и обществено развитие, всичко това води закономерно до **конкретизирането на неоосманската политика и амбиции**, особено след 2002 г., спрямо **България като пряк обект за овладяване и завземане** – чрез финанси и бизнес; чрез религиозно и властово доминиране в така нар. „смесени райони“; чрез национални и регионални медии; чрез своя пета колона в съдебната система и армията; чрез политическа активност на джамиите и Мюфтийството; чрез насаждане на усещане за все по-силна и по-пряка зависимост от Анкара; чрез активен и ефективен процес на ислямизиране и потурчване на половината от циганското малцинство и на не малка част от помаците (българи мохамедани) – става дума за целеви контингент от 400-500 000 български граждани. И разбира се, чрез силата на ДПС като управляваща партия след 2001 г. – а след 2012 с още едно второ ДПС (Касим Дал и Корман Исмаилов), и накрая през 2016 още едно трето ДПС (Лютви Местан и Хюсеин Хафъзов). Това вече е ветрило от три ДПС-та. И трите имат неприкривана сепаратистка политика. Изваждат своя крепостен електорат от състава на българската нация и го причисляват към „турската нация“. Изместват българския капитал и го заместват чрез турски капитали и бизнес структури. Стремят се към тотален медиен монопол, за да манипулират общественото мнение в своя поза. Ще се възползват от новия Закон за училището (приет Септември 2015), за да сегрегират началното и средното училище,

превръщайки го в масов инструмент за нова вълна от ислямизиране и потурчване – не само на територията на България, но и със средствата на самата българска държава.

² Виж Давутоглу, Ахмет. (2001) **Стратегическа дълбочина. Мястото на Турция в международните отношения.** Изд. „Изток-Запад”, С., 2015. Стр. 672.

Любопитно е, че книгата бе преведена и готова за отпечатване 3 години преди разрешението от Давутоглу това да стане. Бе задържана в България, въпреки преводните издания в други десетки страни. Вероятно по **тактически съображения, за да не се дразни и провокира тук българският патриотизъм и национален рефлекс за самосъхраняване.**

Обратно, в края на 2015 г. книгата не само бе издадена, но и бе направена **мощна и дори агресивна пропагандна кампания.** Дори с участието и ангажирането на БАН, както и косвено с атаката срещу нас от страна на Вселенския патриарх Вартоломей II (Ноември и Декември 2015). Това някак съвсем не случайно **съвпадна с последната фаза на радикализиране** през 2015 г. на агресивната външна политика от Турция към Сирия и Кюрдистан, а в нашата посока спрямо България и Гърция.

³ Тук мога да ви припомня една интересна и подценявана книга от американец относно **цивилизационното превъзходство и перспективност на Европа.** Виж Рифкин, Джереми. **Европейската мечта. Как бъдещето на Европа затъмнява американската мечта.** С., 2005. Стр. 440.

В нея се търсят нови уроци от Стария свят, за да се прогнозира уязвимостта на световния лидер САЩ и на Американската мечта и утопия. Анализира се модерната епоха (капиталистическата) и произвеждането в нея на националните държави, наред със и заради новата индустрия и капиталистическите пазари. Говори се за едно нужно и идващо Второ просвещение и културното превъзходство на Европа, което би я предпазило в настоящия световен катаклизъм. Поне в съперничеството ѝ със САЩ, ако не под вълната на примитивизма и ислямизацията.

⁴ **Договор/и от Лисабон, 2007.** Договор от Лисабон за изменение на Договора за ЕС и на Договора за създаване на Европейската общност. Подписан е на 13 декември 2007.

След неуспех на опита за Европейска конституция.

Според Договора „Съюзът заменя Европейската общност и е неин правоприменик”. Договорът действа съвместно с Договор за функциониране на ЕС, имайки с него „еднаква юридическа сила”. Наред с Хартата на основните права на ЕС, адаптирана също през 2007 г.

⁵ **“Мулти-културал-изъм”** – базова идеология на Глобализацията и глобализаторите след 1991 г., сърцевинна догма в глобалното обществено и социално инженерство, налагащи претенцията за универсализъм на западния ценностен и културен модел.

Идеологията и догмата, която само за 2 десетилетия претърпя крах, преоценка и отхвърляне. За изненада на авторите и сценаристите на мултикултурализма, на глашатаята и апологетите, на рекламистите и пропагандаторите му. Заедно с Кризата след 2008 г. и новата война след 2014 (гореща в Украйна и Сирия, и Студена между центъра на Глобализацията и алтернативните геостратегически центрове).

Изненадващо много европейски и световни авторитети вече се отрекоха от мултикултурализма. Още преди „бежанската вълна” към центъра на Европа (2015), и още повече след осъзнаването, че това е едно масирано, добре организирано и режисирано, дългосрочно поразяващо Европа ислямско нашествие, нашествие на „новите варвари” в центъра на Цивилизацията (2016).

Достатъчно е да се споменат предупредителните гласове на Цветан Тодоров и Ноам Чомски, аналитичните предупреждения от Тимо Сарацин и Славой Жижек, Франсис Фукуяма и Хаджун Джанг, посипването на главите с пепелта на самоотричането от политически лидери като Никола Саркози и Силвио Берлускони, Дейвид Камерън и дори упоритата Ангела Меркел.

Глобализацията забуксува, а триумфалният поход на мултикултурализма **доведе до откатна вълна от национализъм и ксенофобия**, на възраждащ се расизъм и религиозна война. На практика вече е изречена „смъртната присъда“ над мултикултурализма като идеологически модел и съответно обществено и социално инженерство, над този идеал и практическа утопия, която зашеметяващо бързо на практика се претвори в деградираща антиутопия.

Мултикултурализмът умря като **неоспорим приоритет на субективното**, при това на индивидуализираното егоистично и атомизираното отчуждено субективно. Като приоритет, обезценяващ всякакви социални принадлежности и лоялността на хората към тях – класови и съсловни, религиозни и традиционни, национални и държавни, дори семейни и родителски, дори полови мъжки или женски. Мултикултурализмът обеща, че ще извежда хората извън и над такива обективни окови на личността и свободния човешки дух. Но катастрофира в тази си утопия, бе посрамен от битието и неговите обективни структури.

В България преоценката на мултикултурализма като идеология и инженерство стана активно и със сериозни научни книги и конференции след 2010 г. Широко е ветрилото от колеги, които се занимават с тази проблематика и все по-смело пишат и говорят по нея.

Тук препоръчвам да видите една обобщаваща книга с богата аргументация, широк хоризонт и писана с философска мащабност: Мизов, Максим. *Греховете на мултикултурализма и бълтарският етнически модел*. Изд. „Авангард Прима“, С., 2010. В два тома, по 302 стр.

⁶ **ТИКА е ислямистка фондация**, финансираща дейности и форми за религиозно фундаменталистско обучение на български деца, за ислямизиране на селища и общини с българи мохамедани, за турцизиране и ислямизиране на цигански общности, за анти-християнска и анти-българска пропаганда чрез медии, кино, литература. Работещи за радикализиране на мюсюлманите в България.

⁷ Ясно заявено в **гневното писмо на Ахмед Доган** от 9 февруари 2016 до провинилия се турски президент Реджеп Ердоган. Той забрани на него и Делян Пеевски, и на още над 130 активисти от ДПС да влизат в съседна Турция, и ги заплаши с криминално разследване.

В това писмо Доган заема високопарната поза на **европейски цивилизован либерал** срещу един турски примитивен националист. Това категорично противопоставяне се харесва на мнозина. Но тревожно много журналисти и анализатори, политолози и социолози пропускат да забележат и отбележат, че това е втори опит от страна на Доган да се **самогероизира политически**. Той да се самогероизира, а след това цяло ветрило от публични говорители да го героизират със сълзи на умиление и сърцераздирателна благодарност.

Става дума за героизиране на Ахмед Доган като герой-български, като „*истински български патриот*“, като „*спасител на България*“ от про-турския и предателски сепаратизъм на Лютви Местан (Декември 2015). Спасител на България от етно-религиозна война – както през 1990 г., така и сега. Писмото е пълно с подобни изпитани щампи, налагани вече 27 години в обществената психика, в политическата риторика, в приспиващата журналистика.

И малко граждани, още по-малко политици и съвсем малко анализатори забелязват ясно заявената формула, че турците в България са малцинство, при това те били „*национално малцинство*“. И са малцинство тук, като **външна диаспора** на съседната велика турска нация. Но нали точно това е в съгласие с по-общата формула за НеоОсманизма за така нар. „външни турци“!

Поразителен е Доган в своята наглост: едновременно да се представя като български патриот, спасител на мира сред българската нация и заедно с това да формулира отделяне на „българските турци и мюсюлмани“ извън българската нация и да ги причислява към съседната турска нация, която в последните години е настройвана като враждебна спрямо българската нация, а в последните месеци се прави максимална мобилизация за агресивни действия.

Поразителен е отказът да се види и вижда това противоречие. Поразително е неспособността да се реагира срещу този вид демагогия и политическа мимикрия. Поразително

е упоритото нежелание да се застане срещу тази „мека сила“ в общата турска политика за нова вълна на потурчване и ислямизиране в България, за радикализиране на мюсюлманите в България, за използването им като гражданско стадо за целите на агресивната политика на съседна Турция. Тя вече води две войни – срещу Сирия и кюрдите. На този фон съвсем ясно наемква за насочване и срещу България. Ако не успее да я превземе отвътре, то да се стовари отвън върху нея.

⁸ По тези **демографски тенденции и катастрофални перспективи** аз алармирам още от 2004 г. Написах всичко ясно и точно в голяма книга през 2009 г. Други колеги алармират заедно с мен.

Засега практическият резултат от нашата активност е никакъв. Политиците се ослушват. Андрешко хитрува на дребно. А каруцата бавно, но с цялата си тежест, потъва в блатото.

Медиите претръпнаха и вече пишат по тази тематика без емоция. Българите-патриоти са все още вцепенени и примирени, че умираме като нация. Интелигенцията е изпаднала също в примирение и чувство за безпомощност. От друга страна, грантовите експерти приспивно ни обясняват, че няма нищо особено в България на фона на общоевропейската демографска криза.

Виж [Мирчев, Михаил](#). **Социална динамика и цивилизационно разслояване.**

Възпроизводство на населението, човешкия капитал и трудовите ресурси в България. С., 2009. Стр. 544. Специално на тези проблеми са посветени 2 от общо 4 раздела в книгата:

Демографската криза като обществен проблем, с. 25-175 и **Цивилизационно разслояване и съвместимост**, 407-516.

⁹ Този процес на масово емигриране, чрез няколко вълни след 1990 г., специално съм анализирал в глава от горната книга: **„Продължаващата емиграция. Опит за демографско самоубийство“** на българската нация. Стр. 111-150. Както и в обобщаващата глава: **„Рискът за държавата. Демографската криза и рискът от катастрофа“**. Стр. 151-175.

¹⁰ **„съвременно робство“** – има основания да се говори за социални форми на робство в съвременните уж толкова високо цивилизовани общества: западни, европейски, вкл. България. Проблемът не е само на ниско-развитите страни от далечни континенти.

Робството се завърна в „развита и цивилизована“ Европа. Завърна се чрез циганските гета и тяхното множение, чрез арабските и турските ислямски анклави, чрез криминално доминирани квартали и селища – всички те са „сиви зони“ без държавен и обществен контрол, живеещи в примитивни племенни форми. Завърна се чрез „трафика на деца и жени“ за проституция и отнемане на органи, чрез слугинските бракове, чрез принудителен труд и престъпност.

Не случайно от 2014 г. се прави световен рейтингов индекс, който измерва поразеността на 167 страни по Света, мащабите на фактическото робство. То е дефинирано като **„собственост над хора“**. Става дума за близо 40 милиона мъже, жени и деца в ситуация на робство днес по Света.

Според The Global Slavery Index през 2014 г. България е класирана на 73-то място, със заробени 0,38% от населението, близо 30 000 души. И това е без отчитане на хората от гетата и жертвите на трафик.

„Бежанската вълна“ рязко увеличава тези континенти. Огромната част от тях си идват със своите устойчиви племенни робски структури, манталитет и норми. Влизат и остават сред нас като компактни общности. Допълнително те са запечатани от религиозни водачи и криминални тартори. Така тази имигрантска маса не само сменя структурата на населението в България. Не само създава критична маса за бърза и радикална ислямизация на голяма част от завареното население. Но и засмуква нарастваща гражданска маса около себе си назад към примитивизъм, вкл. в архаични и пред-цивилизационни форми на съвременно робство.

¹¹ **Ориана Фалачи** (1929-2006) не само предупреждава за предстоящото **превземане отвътре и предаване отгоре на Европа**, за да бъде тя подменена културно, религиозно и цивилизационно от Евр-Абия.

Тя нарича всичко това „най-голямата *конспирация*”. Посочва субектите – bankerската олигархия чрез властовите структури на ЕС. Припомня главните актьори в договорния процес и в пропагандната кампания – Италия с Джулио Андреоти, Франция с Жорж Помпиду, Германия с Вили Бранд. Само за една година – от Октомври 1973 до Октомври 1974 г. се провежда **серия от срещи на високо равнище с цел конкретното договаряне** на „*Дружбата и сътрудничеството* с Арабския свят”. Произвежда се „*Програма за сътрудничество с Арабите*”. Институционализира се „*Парламентарна асоциация за Евро-Арабско сътрудничество*”.

От 1975 г. излиза **специализирано списание „Еврабия”**. Наред с него действат няколко специализирани институции за енергийните и търговски договори, както и за осигуряване на арабско-ислямските имигрантски потоци към Европа и тяхното привилегироване: Association France – Pays Arabes; Международна групировка за Близкия Изток, в Лондон; Groupe d'Etudessurle Moyen Orient, в Женева; Европейски координационен комитет на Асоциациите за приятелство с Арабския свят (на Европейската Икономическа Общност).

Ориана Фалачи акцентира на фактическата **война между културите** – по конкретно на исляма срещу християнството, на арабско-ислямската цивилизация срещу европейско-християнската. **Война без фронтове, а дифузна и ежедневна**. Война не чрез пряк сблъсък, а чрез изтласкване. Война не чрез директна враждебност, а чрез обезсилване на противника.

Днес говорим за „хибридна война”. Всъщност, тя е започнала срещу Европа и нашата християнска цивилизация още през 1973 г. Самюел Хънтингтън през 1996 в този смисъл написа предупреждаващата книга „*Сблъсъкът на цивилизациите*” (Изд. „Обсидиан”, С., 1999 и 2015, стр. 528). Предусещащ заливането на цивилизована Европа от имиграционна вълна на идващи „нови варвари” Цветан Тодоров през 2009 пише предупреждаващата книга „*Страхът от варварите. Отвъд сблъсъка на цивилизациите*” (Изд. „Изток-Запад”, С., 2009, стр. 298).

¹² Един от проблемните акценти в моята кметска кампания в София (Юли-Октомври 2015) бе именно **рискът от „бежанците”**. Настанени в центъра и други квартали на София. Изтласкващи населението от тези квартали. Създаващи нетърпима криминогенна обстановка. Подиграваци се чрез цялото си поведение на безпомощната Полиция и пасивните Столични власти.

По този въпрос говорих на две мои кандидат-кметски пресконференции от 23-ти и 30-ти Септември 2015. В специално интервю пред списание Клуб Z от 22 октомври 2015 г. казах, че **проблемът с „бежанците” ще взриви София, а след това и цяла България**. Че прогнозирайки такива неща не използвам „език на омразата”, а проявявам мисъл за **гражданското и държавното ни самосъхраняване**, говоря с езика на реализма и националното ни оцеляване. Особено в ракурса на все по-агресивните действия и заплахи за действия от страна на Турция.

¹³ Смяна и подмяна на **цивилизационната структура на обществата** в ЕВРОПА. Сега тя става чрез огромната по мащаб и агресивната като манталитет и амбиция „бежанска” вълна, имигрантско преселение към Европа, организирано вкарване на джихадистки мрежи и граждански армии.

Забравихме ли предупреждението и прогнозата за **ЕврАабия** на Ориана Фалачи? И защо зачестилите тревожни анализи и възгласи днес подминават Фалачи? Премълчават нейната изпреварваща мисъл и камбана за вразумяване на Европа.

Сякаш все още не е прочетена книгата на Ориана Фалачи от 2004 г. „*Силата на разума*” (Изд. „МаК”, С., 2008, стр. 178). Сякаш днес има страх да цитираме прогнозата ѝ, че Европа е приготвена да стане **ислямска провинция**. И това ще стане, при условие, че „**Европа спи**,

вцепенена е като Троя”, навремето. Страх пред ялната ѝ оценка, че **„синовете на Аллах нямат равни в изкуството да нахлуват, да завладяват и подчиняват”**. А тяхната най-желана плячка, още от VII-VIII и след това от XIV-XV векове е светът на християните, на бялата и богатата Европа.

Фалачи ясно ни казва, че **вцепенението идва от страха**. Онзи страх, който като болест разяжда отвътре и обезсилва. За да може през уж просветения и рационален, демократичен и хуманистичен XX век **италианците** да бъдат направени **фашисти** – без да фашисти по манталитет, **германците** да бъдат направени **нацисти** – без да са нацисти по дух, **руснаците** да бъдат направени **болшевики** – без да са болшевики. Сега в Европа именно **страхът превръща в предатели на своите нации хора, които не са по дух и мисъл предатели**.

Време е да си спомним написаното от Ориана Фалачи. Да се отърсим от днешния си страх. Да прогледнем истината в нейната безпощадна суровост. И това се отнася не само за журналисти и политици. Преди това се отнася за учените и анализаторите. Освен другото, и в качеството ми на интелектуални лидери на своите нации.

¹⁴ Кои са визираните „Те”? За да се ориентирате в моя отговор, моля вижте главата **„Новият световен ред от 90-те: като имперска конструкция в демократично-хуманна опаковка”**, стр. 27-29, както и главата **„World System: социологически макро-модел на Глобалната имперска система”**, стр. 36-45. Всичко това в студията ми **„Преструктуриране на политическото пространство и властовата география”**, стр. 15-47. В научния сборник **„Преструктуриране на политическото и идеологическото пространство в България, Европа и Света”**, УНСС, С., 2015.

¹⁵ По теоретичната рефлексия за понятията **„национализъм”**, **„национална идентичност”**, **„постнационална констелация”**, както и за експлозивното завръщане на национализмите в Европа и сред атакуващите Европа (отвътре и отвън) вижте интересните текстове: **Бакалова, Мария. От постнационални констелации към постмодерни национализми**. В цитирания сборник: **Преструктуриране на политическото и идеологическото...** С., 2015, с. 80-91; както и **Маринова, Яница. От сблъсък на цивилизациите, през спирала на мълчанието, до съхраняване на българската нация и национална идентичност**. Пак там, с. 336-345.

Виждете и моите текстове в: **„Социална динамика и цивилизационно разслояване**. С., 2009, с. 435-505, 514-519, 120-121, 171-175, 402-403. Относно нацията и нейното отмиране или устойчивост, предефинирането на национална идентичност, разликата между нация и население, национална доктрина за ново национално възраждане, ядрото на нацията и малцинствата, трите етажа на интегритета в нацията или самосегрегирането извън и срещу нея, цивилизационна несъвместимост и прояви на сблъсък между цивилизациите.

Край